Privește-mă bine... Dar fă-o altfel

On Noiembrie 01, 2022

Nu poți cunoaște lucrurile în ele însele, ci numai felul în care acestea îți apar ca percepție a deosebirii dintre tine și imaginea de care te atașezi.

Mă uit acum la o bicicletă, chiar asta fac, mă uit la o bicicletă cu care cred c-aș putea să parcurg sute de km fără probleme. De fapt, nu am nevoie de mai mult decât de imaginea unei biciclete ca să îmi binecuvântez sufletul cu vederea ochilor destinați exclusiv identificării frumosului provenit din lucrurile din jur. Mai mult, rotind axa vederii spre centrul pătratului magic, *Orevinthus Thacrosm*, un tot unitar al cărui scop este armonia cu realitatea înconjurătoare, s-ar spune că principalul meu talent este surprinderea, într-un mod rapid și natural, a frumuseții lucrurilor care mă înconjoară.

De aici vine puterea pasiunii mele pentru "limbajul imaginii" construit ca o încercare de recuperare a spațiului plin de afectivitate, ca o transpunere integrală a artistului în fiecare lucrare a sa, spre confirmarea profunzimii unei impresii despre viziune, sublim, despre frumos și cunoaștere, despre emoție și libertatea de creație.

Așa stau lucrurile. Arta se conturează începând de la ceea ce vezi, vizionar și revoluționar, sau chiar utopic, evidențiat datorită spiritului vizionar și aspirației către perfecțiune. Iar bicicleta aceasta bine întreținută, artistic lucrată, făcută probabil la comandă, bine echipată pentru drumuri denivelate, parcă ar căuta să-mi întindă zărea. Este ca și cum aș fi văzut-o aruncată în fața mea, într-o nălucire mișcătoare, splendidă, o frântură din visul pătimaș al lui Icar, în încercarea de a lărgi un orizont pierdut din vedere.

Mă simt minunat în preajma bicicletei, aidoma unui artist care nu își construiește agresiv imaginea, ca mulți alții, ci care vrea doar să-și pună în valoare măiestria și priceperea. Ca singur element desfătător, însăși acest obiect tehnologic prin excelență caută să-mi citească gândurile, făcând să se nască în mine unele din acele nădejdii care sfărâmă toate piedicile, toate reacțiile. Ba vă spun, când o privesc, răbdătoare, înțelegătoare și docilă, atât de dornică să cuprindă orizontul, pare că și ea mă privește cu aceeași ochi, cu acei ochi ușor de privit și greu de uitat, care au dreptul să admire și să laude pe limba omului: "Nu am decât cuvinte de surpriză și admirație pentru acest artist care m-a înfrumusețat până la cel mai mic detaliu".

Leadership: Poți să reinventezi povestea vieții tale apelând la forța sugestivă a unei imagini, în acord cu revelarea unei viziuni inedite asupra realității pe care doar Sinele tău o poate crea?

Asemenea unui artist care își vede împlinită creația, am simțit bucuria unei mari împliniri văzând bicicleta cum se lasă privită îndelung, admirată ca o vedetă, palpitând de o tinerețe nouă. Ea revelează acea lume de sentimente utopice în care trăiesc eu însumi atunci când imaginația mă duce mult prea departe, în sensul efectuării unui salt peste veacuri. Tot viitorul meu, toate calculele mele, toată măreția mea, toată temeinicia mea se reazemă pe acest "prim mișcător nemișcat" care are cauza mișcării în sine. Fidelitatea unei imagini este întotdeauna supusă unei judecăți de valoare artistică.

Poate că anumite stări atmosferice o influențează, sau poate îi sunt cu desăvârșire străine, dar oricum și-ar purta gândurile, mă închipuiesc dinainte prieten cu ea zicându-i că niciodată nu-și va risipi frumusețea, pe nicio vreme. La ea îmi stă gândul, sufletul, nădejdea, chiar când îmi închipui că mă gândesc la altceva, în încercarea de recuperare a spațiului subordonat materiei picturale a unui desen puternic, realizat din linii pline de forță și

monumentalitate, la fel de importante creației precum starea pe care o are artistul în fața șevaletului.

Chiar neștiind-o bine, tot mă gândesc la ea, nădăjduind a o regăsi chiar dacă aș pleca în alt oraș.

Iar dacă îmi proiectez în imaginea ei o stare a sufletului, căci lucrul de căpetenie al valorii ei nu e prețul de cumpărare, ci profunzimea stării pe care o declanșează în rândul privitorilor, și deoarece emoțiile pe care mi le transmite prin imagine îmi îngăduie să sporesc în conștiința mea părți mai vechi din viața pe care am dus-o, părți mai depărtate, dar esențiale, este pentru că simt plăcerea aia pe care o dă convorbirea cu un om superior ce a izbutit să lepede trecutul și să înțeleagă în mod real prezentul.

Leadership: Cum se măsoară amploarea creației tale prin observarea fiecărui lucru din jur, atunci când argumentul unei posibile extinderi a imaginației oferă „deschiderea către ființă”?

Şi când o privesc, tot astfel mă privește și ea pe mine spre a dezlănțui acel suflu de idealism, de idei nobile, de speranțe, un ideal de libertate atât de specific futuriștilor în care individul este pus în prim-plan de compozițiile abstracte și suprarealiste. Bicicleta nu este o ființă, subiect al experiențelor și al altor stări mentale durabile, cu toate acestea ea reprezintă o putere dătătoare de viață. Căci atinge fiecare parte vitală: creierul, inima, nervii, aceasta fiind pricina care caută cu înfrigurare să-și destăinuie pasiunea pentru decorul și ambianța diferitelor evenimente, cu riscul imposibilității de a fi imortalizată în marmură pentru eternitate.

Dacă bicicleta este o temă de creație, atunci argumentul unei posibile extinderi a imaginației va da „deschiderea către ființă”, adică devenirea întru ființă, cum ar zice Noica, poate fiindcă, indubitabil, ea este nedespărțită de dragostea ciclistului care o pilotează, aceasta fiind trăsătura dintâi care vine să se adauge următoarelor condiții cumulative: amintirile, emoțiile, suma faptelor incluse în galeria marilor evenimente de gen ale vieții. Prea bine, aș zice, uite că bicicleta, plină de armonie și eleganță, este un mijloc eficace de a înlătura monotonia liniilor drepte, orizontale și verticale.

Şi, nu-i așa? Câte observații fugitive, dar răbdătoare, unele mai puțin senine, trebuie să strângi asupra mișcării regulate pe care ea o parcurge ca știință a deplasării din punctul A în punctul B, încât să îți închipuiești că pictezi, din alternarea spițelor negre cu cele frumos lustruite, o lume din care nimeni nu mai înțelege nimic, dar care lasă loc de imaginație și creativitate.

Amploarea unei creații purtată pe tărâmul leadershipului se măsoară prin admirația pe care o manifești pentru acel lucru investit cu forța de a produce o transformare în tine, provocându-te să vezi altfel lumea. Totuși, o eventuală frângere de inimă se poate produce atunci când ceea ce vezi pare împotriva ta, schimbându-ți starea de spirit.

Iată că bicicletă, splendidă inovație tehnologică, s-a dovedit în stare să trezească admirație, dispoziția de a vedea în aproapele ei un egal, nu doar prin diversitatea de emoții la care a fost supusă "vederea dincolo de imaginație", ci prin puterea ei de a face dintr-un lucru mic o lume aparte, însuflețită de o viață demnă, plină de bucurie și activitate.

Ajungând să fiu prietenul ei, ca un creștin prea cuvios, am putut să pătrund într-o lume întineritoare în care domnește frumosul, sănătatea, spiritul de aventură și riscul. Şi încă mă gândesc la ea, cu drag, cu vederea remixată de imaginație, comparând-o cu procesul realizării unei picturi intuitive în care este valorificat simbolul oglinzii: ”vezi în jur doar ceea

ce te atrage la tine".

Privește-mă bine... Dar fă-o altfel. Acesta este mesajul pe care ți-l transmite revederea cu obiectul reflecției tale, luând în considerare faptul că ceea ce vezi în jur este sinonim cu ceea ce este valoros în tine, nu cu ceea ce se întâmplă în realitatea obiectivă, împărtășită de ceilalți. Cred că imaginea bicicletei a mediat foarte bine relația dintre realitate și eu însumi.

De asemenea, cred că avea dreptate scriitorul Liviu Damian: *"Cunoaștem lucrurile în acord cu natura sau cu ceea ce sunt lucrurile în ele însele și permitem ca ceea ce știm despre lucruri, însușirile lor, să determine conținutul și forma cunoașterii. Asta este ceea ce se întâmplă în experiența de zi cu zi."*

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-bine-dar-fa-o-altfel.html